

ELFDE HOOFDSTUK.

BEROERING EN SCHIJNBARE RUST.

— De burchten der edelen moeten verdwijnen ! zoo hadden de leiders van 't volk besloten.

En weldra stegen in 't Vrije van Brugge en ook in Veurne-Ambacht de vlammen op.

« Men stelde allomme omtrent die Stede alle die huizen van plaisance in gloeyen », zegt een oude kroniek.

Nikolaas Zannekin voerde zijn kerelen aan; gansch Veurne-Ambacht erkende hem als hoofdman.

De edelen waren bevreesd en kloegen hun nood bij den graaf, die echter in Frankrijk vertoefde.

Ook de gravin van Namen smeekte de hulp van den vorst af; immers haar gemaal zuchtte nog altijd in het Steen te Brugge. Om de bevrijding van den gevangene te bewerken, vereenigden zich talrijke ridders uit Vlaanderen, Namen en Frankrijk te St. Omer. Doch Jan van Namen geraakte echter op gansch onverwachte wijze vrij.

Op zekeren avond zat hij somber gestemd in zijn cel. Eensklaps ontstond in den kerker een vervaarlijk gerucht. Men huilde, zong en tierde ja, scheen zelfs te twisten. De gevangene sidderde. Had het gepeupel den kerker overrompeld en kwam het nu aan hem zijn wraak koelen? Maar uren verliepen, zonder dat een levend wezen zich vertoonde. Toch bleef het gedruisch aanhouden.

Plotseling sprong Jan van Namen op. Noemde men zijn

naam niet? En welk licht schemerde er daar in den muur?

— Edele grave! klonk het weer op gedempten toon, terwijl het schijnsel den gevangene scheen te wenken.

Bevreesd en toch ook verrast naderde Jan van Namen den wand. «Kom!» riep men hem toe. De edelman kroop door het gat; hij kwam in een ruim vertrek, waar iemand hem ontmoet de hand drukte.

— Uw vrienden waakten, ge zijt vrij! vezelde de geheimzinnige persoon. Ik ben ridder Jan van Doorne, en woon naast het Steen. Hebt ge gisterenavond geen dof geklop gehoord?

— Ja.

— Welnu, ik werkte voor uw verlossing.

— Waak of droom ik, alles is mij zoo vreemd? stamelde Jan van Namen. En al dat gerucht beneden, dat gehuil en gezang?

— O! eenige opgesloten dronkaards, die zich onderling vermaken! Van deze gunstige gelegenheid maakte ik juist gebruik, om de laatste steenen te verwijderen en u te bevrijden.

— Dus zal ik mijn gade en mijn kinderen, mijn slot en mijn gewest weerzien? Ik ben vrij, ik ben verlost uit de handen dier gemeene poorters! O, edele vriend, hoe zal ik u danken!

— Heer graaf, ge zijt nog niet buiten de stede. Wel zijn daartoe alle maatregelen genomen, maar we dienen toch de uiterste voorzichtigheid te gebruiken.

Toen de wachter op den Halletoren het elfde uur aankondigde, leidde Jan van Doorne den graaf langs een achterpoortje buiten. Door afgelegen straten snelden beide edelen naar de Vrijdagmarkt, waar ridder Jan van Hertsberge en nog eenige heeren met zes paarden op de wacht stonden. Allen klommen in 't zadel en renden langs de Bouveriepoort weg.

De Bruggelingen waren woedend bij de ontdekking dier vlucht. Toch liep alles nog wel af. De vrede werd geteekend.

Brugge moest aan Jan van Namen een boete van 66.000 gulden betalen maar Lodewijk breidde de voorrechten der stede uit. Jan van Namen behield Sluis, doch hij, noch zijn nazaten mochten er kasteelen oprichten. Andere verordeningen zouden beletten dat Sluis aan Brugge een ernstige mededinging deed. Ook het Vrije verkreeg nieuwe privilegiën. Zoo scheen de rust hersteld.

Maar mannen als Zannekin, Lambert Boonen, Zegher Janszoon en de andere ons bekende volksleiders waren niet tevreden. Zij wantrouwden die vriendelijkheid van hun vorst. En dat die aanvoerders den toestand wel doorgrondenden, bleek, toen Lodewijk, die 't liefst in Frankrijk vertoefde, een Franschman, den heer Van Aspremont, tot Vlaanderen landvoogd aanstelde.

NIKOLAAS ZANNEKE

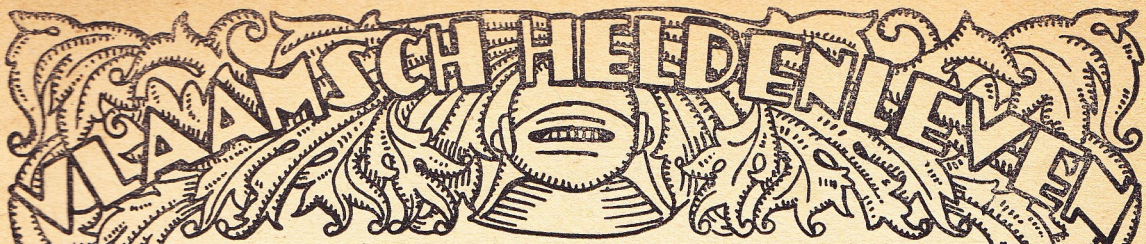

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

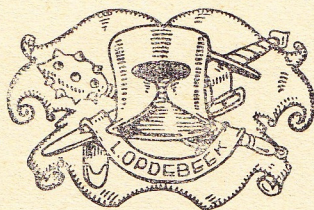
A. HANS

NIKOLAAS ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

*L. Lopdebeck
uitgever
Antwerpen*

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

